

פואמה פדגוגית בלוד

כמה מבני הקבוצה התקרבו אליו ואחר כך התקרב גם גידעון, ושיכנעו אותו כי מילים שימסור לידם את האקדה. כבר בלילה החליט גידעון שהעניין חמור דיו כדי שידווח עליו למישרה. הוא עצמו טילפן ליועץ דורות אלחנני, ויחלה הופיע ומכאן ואילך טיפלו שניהם יחד בעניין. גידעון פחד אפילו ללכת לביתו, ושלח את דורון להביא את האקדה. הם התקשרו עם קצין-מישרה, נפגשו עימו וגידעון היה נתון בדילמה קשה. הוסכם שימצאו סיפור כאילו נתפס ה' אקדה אצל גידעון, ושגידעון ייעצר ל' הגנתו כחשוד ולא כמתלונן. התברר שה' אקדה, מסוג ברטה, נגנב בהתפרצות שאירעה ב-4.11.75 בביתה של מישפחת קלי בגדרה, יחד עם הפציעה אחרים.

ה תביעה העמידה את הנאשם לדין באשמת שתי הפריצות - לבית קלי ולצריף של גידעון, באשמת נשיאת נשק ללא רשיון ובאשמת איזמים על גידעון. עדים אחרים, כמו פקד טייאר ודורון אלחנני, השלימו את התמונה ותמכו בגיר' סתו של גידעון לגבי האירועים שהיו שותפים להם, אולם הם לא יכלו להעיד עדות ישירה נגד הנאשם, המכחיש עד היום כל מעורבות בכל העבירות המיו' חסות לו. כאן המקום לדבר על שאר העדים שהיו עד-יראיה - ח. נ. ו. שני הראשונים הם, כאמור, נערים צעירים מן החבורה, ושניהם הוכרו כעדים צויי' גים לאחר שחזרו בהם מן העדות שמסרו במישרה. קשה לתאר במילים את ה' איוורה ששררה באולם בית-המיש' פט בעת עדותם של הנערים הללו. האולם היה מלא בני השכונה, ומבטים נועזים נזרקו לעברם כל הזמן. אין לי ספק כי שיקרו במצב נחושה על דוכן-העדים. ציוותי לעצור את שניהם, ויש להניח שיועמדו לדין בגין עדותם זו. אולם לצורך ענייננו די אם אומר, כי התנהגותם הוכתבה על-ידי אימה גדולה. לצערי, אינני יכולה לומר שאין יסוד לפחד הזה.

כל מה שאמרת לעיל הודגם באופן דרמטי בעת שעלה הנער א. על דוכן העדים. בשלב מסוים ולאחר שהוכרו כעדי' עויין, יצא בית-המישפט להפסקה, שלאח' ריה חזר א. לדוכן-העדים, והודיע כי הוא חוזר בו מכל מה שאמר, וכי הפעם הוא מבקש לספר את כל האמת. סיפורו תואם את זה של גידעון, ומר' סף פריטים שרק הוא יכול היה להעיד עליהם. מסתבר, כי הנאשם הכריח אותה, אלא שהוא המתין בחוץ והנאשם הוא שפרץ דרך החלון והוציא את המערכת. בחיולו יושב עם חברו במכונית הגנובה, במרכז העיר, איים עליו הנאשם באקדה, והוא זיהה את הברטה של מישפחת קלי. אין לי כל ספק שהסיפור שסיפר א. בסופו של דבר הוא אמת לאמיתה. כל מילה שאמר כאילו נתלשה מגרונו, ונראה היה שהוא עושה מאמץ שלא להישבר.

כ תוצאה מכל מה שקרה נהרס הקשר של גידעון עם החבורה אה, כפי שהוא הגדיר זאת, הוא "נשרף". כל העבודה שהשקיע ירדה לטימיון. הנערים שהעידו נגד הנאשם עזבו את העיר, וגידעון עז' מן ממש התמוטט וכנס למצב של חרדה. לא הזכרתי עד עתה את גילדתו של הנאשם, ואינני מתכוונת לפרטה. כאמור מכויש הנאשם כל האשמות המיוחסות לו, מעמיד פנים שהעלילו עליו עלילת' שואא שאינו מכיר כלל את א. מעולם לא החזיק באקדה ולא איים. הכל ערימה של שקרים. ואינני מאמינה לאף מילה. אשר לאישומים השונים, הסכימה התור' בעת שאין אפשרות להרשיע את הנאשם בפריצה לצריף של גידעון וגניבת המע' רכת הסטריאופונית, מפני שאין סיוע לי' עדותו של א. שהוא שותף לעבירה. אין, איפוא, מנוס מזיכויו של הנאשם מעבירה זו. אשר לפריצה לבית קלי, גם מזה החלטתי לזכות את הנאשם. אולם שתי האשמות האחרות הוכחו ללא-ספק - הכוונה לנשיאת האקדה ללא רשות חוקית, וכן האיזמים על גידעון ועל א., ואני מרשיעה, איפוא, את הנאשם בשתי העבירות הללו. אני מזכה אותו מכל שאר העבירות שיוחסו לו.

שופטת בן-עיתו

ישתפו בעניין את הנערים. הם לא ידעו, כי הם עולים על דרך מסוכנת, ואחרי-כך התברר להם בסופו של דבר, ומר אלחנני מודה היום, כי היתה זו שגיאה.

א. הוא נער בן 14. הוא העיד במישפט, ולא רק שנשמע מבוגר מגילו, אלא שנוסח דיבורו הוא כשל ותיק בעיסקי הפשע. יום אחד היה כמעצר בחשד של עבירות אחרות, ועימו היה חבר שלו. התגלגלו הדברים, עד שא גילה שהוא היה מעורב בגניבת המערכת ביו' מתו ובהדרכתו של הנאשם. הדברים הגיעו לאוזני גידעון, והוא ביקר את א. ושמע ממנו הפרטים.

בעיקבות ההחלטה להפוך את הפרשה למיבצע חינוכי, וייתכן שגם מתוך תיקוה להשיג החזרת המערכת עצמה, לא נמסרה תלונה למישרה, ובמקום זה נערך בביתו החדש של גידעון מעין מישפט-חברים. שבו השתתפו הנערים וגם הנאשם היה נוכח. לבקשת גידעון סיפר א. בפומבי את פרשת הפריצה, ונעשה אף ניסיון לצאת ולהביא את המערכת. אך היא לא נמצאה. אין זה חשוב מי היה הראשון שהזכיר כלי - הכוונה לכלי-נשק - אבל ברור לגמרי, כי היה מדובר שהנאשם הולך ומאיים לחזור עם אקדה.

לא עבר זמן רב והנאשם חזר למקום במונית. הם עמדו במקום השון, וכשה' מונית נעצרה היא הידרדרה מעט ותוסתרה על-ידי גיבעה. הם לא ראו את הנאשם ברידתו, וחששו שיקוף את הבית מאחור. גידעון צעק לאשתו שתתפוס מחסה, והיא צעקה "הצילו!" למעשה הופיע הנאשם בחזית דווקא, כשהוא נושא בידו אקדה.

הערך המרכזי במישפטו של יוסף שמעון בן ה-21 מלוד, שנאשם בנשיאת נשק ללא רשיון ובאיזמים, היה המדי' ריך ומרכז חבורת-הרחוב גיר' עון וזבולוני, מי שחיה גם מטרת איומיו של הנאשם, בפסקי-הדין המנומק שדה ערכה השופטת הדסה בן-עיתו, שכפניה נערך המישפט, אנטימויה מאלפת של ריקמת-היחסים העדינה והשכ' כה ששררה בין המדריך, אשר העניק לחניכיו את זמנו וזיכיו ללא הגבלה, לבין החניכים עצי' מם. היא סקרה את השתלשלות האירועים שהובילה לכך ש' המדריך הפך מאיש-אמונם של הנערים, לעדי-תביעה במישפטו של אחד מהם. על הנאשם הגנה עורכת-הדין נירה לודסקי. ספקי' הרון של השופטת מובא כאן כלשונו, תוך השמטות וקיצור' רים אחרים.

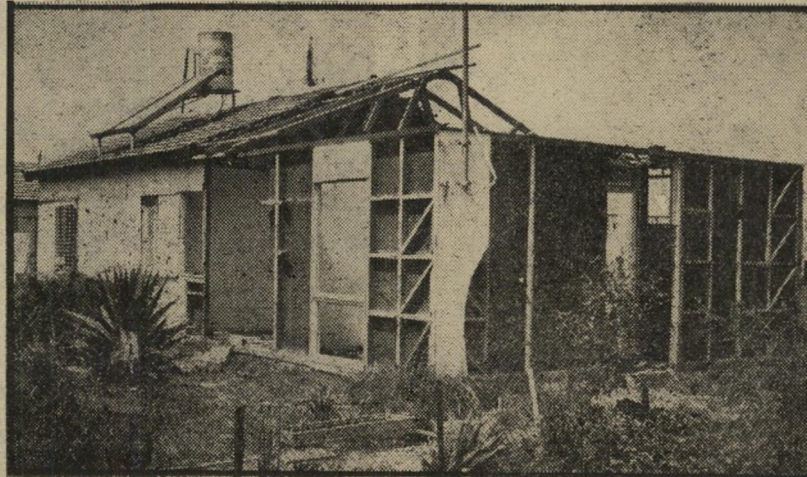
הדבר בבית-המישפט בצורה מרגשת. העובדה שפרצו לביתו של המדריך השי' פיעה גם על בני השכונה, ובעיקר על הנערים שבחבורה. גידעון התלונן אומ' גם במישרה, ואפילו הזכיר חשד כלפי הנאשם, שהרי הדבר היה אחרי שהגיעו לאוזניו איזמים מצד הנאשם, וזה ביקר בביתו והתעניין בתכולתו - אבל לא היו לו כל ראיות. הוא והיועץ, דורון אלחנני, החליטו אפילו, כי יהיה זה מיבצע חינוכי אם

ה עד העיקרי והמרכזי במישפט זה הוא בחור בשם גידעון וזבולוני, שעבד בלוד כמדריך ומרכז חבורת-הרחוב מטעם מישרת-החינוך. הוא ריכז קבוצה של נערים בשכונת בנית בלוד, ועד למיקרה הגדון כאן הספיק לעבוד שם כתישעה חודשים. תפקידו של מדריך כזה הוא לרכז סביבו חבורה של צעירים עבריינים או מועמדים-לעבריינות, ולנסות לשקמם. הייחוד של תפקיד מסוג זה הוא בכך שהמדריך חייב לקשור קשרים אישיים עם הנערים, לרכוש את אמונם, לחיות להם לחבר וליועץ, ועליו להיזהר שלא להופיע בפניהם כנציג של המימסד. מסתבר כי גידעון היה מדריך מיוחד במינו, מן המעטים הללו העוסקים במלאכה לא כעיסוק המפרנס את בעליו, אלא כחזון הממלא את כל נפשם. מסירותו של גידעון לא ידעה גבול. בהעדר מועדון זמקום-מיפגש לקבוצה, העמיד את הצריף שבו התגורר עם מישפחתו, לרשות הנערים. למרות שגידעון שהה במקום רק מיספר חודשים, ראה שבר בעמלו. הוא קשר קשרים טובים לא רק עם הנערים, אלא גם עם בני-השכונה המבוגרים, ונער כמו א. למשל, שהיה בטיפולו של מדריך אחר, ביקש לעבור לקבוצה של גידעון אם-כי לא עודדו אותו לכך.

ראשית אוקטובר 1975 השתחרר הנאשם, יוסף שמעון, מן הכלא. לאחר שיצאה עונש מאסר, וחזר לביתו שבאותה שכונה מן העדויות שבפני התרשמת, כי תוך זמן קצר נוצר מתח בינו לבין גידעון. הוא פנה לגידעון וביקש עזרה. מבחינת גילו - הוא היה אז בן 20 - לא השתייך לקבוצת הנערים שהיו בטי' פולו של גידעון, אולם זה הסכים לעזור לו. גידעון בתמימתו, ביקש מן הנאשם להיפגש עם הנערים בקבוצה, ו' לתאר את החיים בבית-הסוחר - כדי להרתיעם.

התרשמת, כי פעולתו של גידעון בין הנערים היתה לצנינים בעיני הנאשם. לאור מה שקרה לאחר-מכן, אני משוכנעת כי לנאשם היו תוכניות אחרות כיצד להשפיע על הנערים העבריינים בשכונה, ולאוזני גידעון החלו להגיע איזמים באמי' צעות אחרים. שינוי לנערים. נובמבר 1975 היה חודש חשוב בחייו של גידעון. בראשית החודש כרעה אשתו ללדת את ילדם השני, ובאותו חודש עמדו סוף-סוף לעזוב את הצריף שבו התגוררו ולעבור להתגורר בבירתם החד' שה. את הצריף החלים גידעון להוריש לחבורת הנערים, למיפגשים, אם כי נראה שהדבר לא יצא לפועל; כי למעשה נהרה החבורה אחריו, והמיפגשים נמשכו. יום אחרי שאשתו ילדה, נסע גידעון לבקרה בבית-ההורים וכשחזר בשעות ה' ערב ראה התקהלות ליד ביתו. תקהל הנרגש - צעירים ומבוגרים - סיפר לו, כי הצריף נסרץ, ונגנבה המערכת הסטריאופונית שלו. גידעון תיאר את

* הנער קטר, ושמו אסור בפרסום.

זה היה ביתו של המדריך גידעון וזבולוני, שהפך מקום-המיפגש הקבוע של בני החבור' עת ואזון קשבת, אך חברים הרסו אותו.

המועדון ההרוס

רה. הם מצאו בו מיקלט בכל עת ואזון קשבת, אך חברים הרסו אותו.